

## Arrest

nr. 229 654 van 2 december 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE  
Brusselsesteenweg 55/A  
9090 MELLE**

tegen:

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat M. LECOMPTE en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 oktober 2015 België is binnengekomen, diende op 28 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 juni 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 24 juni 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/10/2015*

*Overdracht CGVS: 28/12/2015*

*U had een persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal op 8 januari 2018 van 9u30 tot 13u30 (CGVS I), op 7 juni 2018 van 14u13 tot 17u57 (CGVS II) en op 1 oktober 2018 van 9u10 tot 12u20 (CGVS III). U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocate, meester Duchez loco meester Lecompte, was gedurende het volledige eerste en derde onderhoud aanwezig. Uw advocate, meester Smekens loco meester Lecompte, was gedurende het volledige tweede onderhoud aanwezig.*

#### *A. Feitenrelaas*

*Volgens uw verklaringen bent u Hazara van origine, sjiitisch moslim en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Shiraz (Iran). U liep er school en beschikte er over een vluchtelingenkaart. U trouwde in Iran met Z.L., eveneens een Afghaanse van Hazara origine, maar jullie zijn na een jaar gescheiden. In de derde maand van 1394 (Perzische kalender, stemt overeen met de periode mei/juni 2015 volgens de Gregoriaanse kalender) werd u op straat aangehouden en meegenomen naar het politiebureau. Vandaar werd u na enkele uren overbracht naar een detentiecentrum voor Afghanen. Daar dreigde men ermee om uw vluchtelingenkaart en de kaarten van uw gezinsleden kapot te knippen indien u er niet mee instemde om te gaan vechten in Syrië. Onder dwang ging u akkoord en na twee dagen werd u naar een militair centrum in Teheran gestuurd. Vijftien of twintig dagen na uw initiële arrestatie werd u naar Syrië overgebracht. Na een verblijf van zeven of acht dagen in Damascus werd u naar de Tifour luchthaven bij de stad Tedmur gestuurd. U maakte deel uit van de 'Isargaran' en u moest niet deelnemen aan gevechten. U mocht uw gsm bijhouden en u moest dode en gewonde soldaten van de Fatemiyoun divisie (een door Iran geleide militie actief in Syrië die voornamelijk bestaat uit Afghaanse vluchtelingen die in Iran verblijven) fotograferen en filmen. U moest tevens hun bezittingen in dozen stoppen. Daarnaast gaf u dringende medische hulp aan gewonden. U bleef in Syrië tot de dertiende mordad van 1394 (4 augustus 2015). U werd naar Iran teruggebracht voor medische verzorging nadat u bij een explosie gewond was geraakt aan uw nek. Omdat u niet naar Syrië wilde terugkeren besliste u om naar Europa te vluchten. U reisde samen met de Iraanse Fatemiyoun commandant R.M. (...) naar België. Onderweg naar België trouwde u met F.L. (...). Op 28 oktober 2015 deed u een verzoek om internationale bescherming samen met F.L.. Jullie hebben samen een kind maar jullie zijn ondertussen gescheiden en u weet niet waar F.L. en het kind momenteel verblijven.*

*Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een kopie van een amayesh 3 kaart; een kopie van een amayesh 10 kaart; een kaft met Iraanse schooldocumenten; kopieën van de amayesh 12 kaarten van uw ouders, broer en drie zussen; een kopie van stuk van een kaart voor bezoeken aan heilige plaatsen; een kopie van een Iraans huurcontract op naam van uw vader; de Iraanse invaliditeitskaart van uw zus; een kopie van een Afghaans militair boekje van uw vader; foto's van uzelf in Iran; kleurenkopieën van foto's van uzelf in Syrië en een attest van psycholoog H. Beuseling dd. 5 januari 2018.*

#### *B. Motivering*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*U legde een schrijven voor van psycholoog H. Beuseling dd. 5 januari 2018 waarin geattesteerd wordt dat u kampt met psychische problemen. Er wordt echter geen indicatie gegeven over de precieze aard en ernst van uw problematiek. Er kan dan ook op geen enkele manier uit worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Voorts dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust.*

*Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

*Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).*

*Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).*

*Het CGVS wijst er vervolgens op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielpcedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.*

*Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.*

*Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/6, § 5, e) van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te houden met de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een van de landen waarvan hij de nationaliteit kan inroepen. Dit is een logisch gevolg van het algemeen aanvaarde principe dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Deze redenering vindt tevens steun in artikel 1 A (2), § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat bepaalt dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen betekent waarvan hij de nationaliteit bezit.*

*Indien deze persoon de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept zonder dat er daartoe een geldige reden is die wordt ingegeven door een gegronde vrees, kan er nog volgens deze bepaling van worden uitgegaan dat de persoon beroep kan doen op nationale bescherming.*

*Tot slot dient opgemerkt te worden dat er, in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.*

*In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.*

*Hoewel uw Afgaanse origine momenteel niet betwist wordt dient in casu evenwel vastgesteld te worden dat u het CGVS verhindert een correct zicht te krijgen op uw werkelijke banden met het Iraanse regime en hieruit voortvloeiend uw verblijfssituatie en statuut in Iran, uw (huidige) nationaliteit(en) en dus uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.*

*U maakt vooreerst geenszins aannemelijk dat u ooit in Iran hebt verbleven als amayeshkaart houder. Uw verklaringen over de amayesh procedure voor Afgaanse vluchtelingen in Iran zijn immers inconsistent en stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Iran beschikte over een amayesh 10 kaart waarvan het origineel door de Iraanse politie werd ingehouden. U voegde hier tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan toe dat uw ouders ondertussen beschikten over amayesh 12 kaarten (CGVS I, p. 24 en CGVS II, p. 16). Toen u tijdens het tweede onderhoud opnieuw gevraagd werd welk nummer uw laatste kaart had bleek u dit niet meer te weten. Het nummer van de kaarten van uw familieleden, waarvan u eveneens een kopie hebt voorgelegd, kende u evenmin. U wist niet eens bij benadering te zeggen of ze momenteel beschikken over een amayesh 3, amayesh 13 of amayesh 23. Als uitleg hiervoor verwees u naar uw psychische problemen, doch deze kunnen niet worden weerhouden als uitleg voor uw plotse onwetendheid (CGVS II, p. 14 en 15). Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat nergens uit het door u voorgelegde psycho-medisch attest blijkt dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze coherente verklaringen af te leggen. Van (mogelijke) geheugenproblemen wordt in voornoemd attest trouwens geen enkele melding gemaakt. Bovendien legde u zelf de kopieën voor van deze kaarten. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. Voorts haalde u aan dat Afghanen hun amayesh kaarten dienen af te halen in zogenaamde kefalat bureaus. U beweerde dat ze hiervoor vergezeld moeten zijn van een voogd die Iraans staatsburger is en die kopieën van de eerste bladzijden van zijn shenasnameh (geboorteboekje voor Iraanse staatsburgers) moet afgeven (CGVS III, p. 17). Dit strookt niet met de beschikbare informatie. Tot slot beweerde u dat er voor de start van de amayesh procedure andere vluchtelingenkaarten, in een groter formaat, werden afgeleverd en dat Afghanen verplicht waren om deze rond hun hals te dragen (CGVS I, p. 25). Dit lijkt echter zeer buitensporig en nergens in de op het CGVS beschikbare informatie wordt ook maar enige melding gemaakt van dergelijke praktijk.*

*Vervolgens dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u onder dwang naar Syrië bent gestuurd. Uw verklaringen over uw rekrutering zijn immers weinig doorleefd en niet geheel consistent. Zo stelde u dat u samen met een vriend op straat werd opgepakt door de politie die jullie kaarten in beslag nam. Na enkele uren vasthouding op het politiebureau werden jullie overgebracht naar een detentiecentrum. Daar werden jullie aangesproken door een kale man genaamd Y. die zei dat jullie amayesh kaart zouden worden ingehouden als jullie weigerden om naar Syrië te gaan. Gevraagd naar de nationaliteit van Y. antwoordde u dat hij een Afgaan was. Gevraagd waarom een Afgaan jullie amayesh kaarten zou inhouden wijzigde u plotsklaps uw verklaringen en stelde u dat Y. een Iraniër was en dat de kale man, die H.K. heet, een Afgaan is. Toen u gevraagd werd of H.K. ook in het detentiecentrum was, moest u toegeven dat dit niet zo was en dat u enkel zijn naam kent van horen zeggen (CGVS III, p. 4 en 5). Bovenstaande uitleg is weinig consistent.*

Bevreemdend is ook dat u, die zonder aanleiding opgepakt, opgesloten, mishandeld en vernederd werd door de Iraanse politie, verklaart dat de politie in Iran voor de mensen en meer bepaald voor hun eer en hun geld zorgt (CGVS III, p. 3 en 4). Bovendien worden uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering niet volledig ondersteund door de informatie van het CGVS.

Hieruit blijkt immers dat vele Afghaans vluchtelingen beslissen om te gaan vechten in Syrië omdat hen een aantrekkelijk salaris wordt beloofd, omdat het hen een hogere sociale status oplevert en omdat ze onder druk worden gezet door hun familie. Hoewel individuele gevallen van dwang niet kunnen worden uitgesloten en de IRGC ('Iranian Revolutionary Guards Corps' of 'Sepah e Pasdaran') wel gebruik kan maken van bedreigingen en psychologische druk, blijkt volgens de geraadpleegde bronnen dat Afghaanse vluchtelingen steeds zelf de keuze hebben om al dan niet deel te nemen aan de strijd in Syrië. Ook de door u voorgelegde foto's, waarop u te zien bent in Syrië, staan in schril contrast met uw voorgehouden gedwongen rekrutering. Zo poseert u ontspannen met een brede glimlach naast een oorlogswapen, met een pistool en samen met gewonde soldaten. Gevraagd wat de bedoeling was van deze foto's antwoordde dat u die foto's had laten nemen zonder reden en dat u enkel naast het oorlogswapen hebt gestaan maar dit nooit hebt gebruikt (CGVS III, p. 12 en 13).

Tot slot dient opgemerkt dat uit uw verklaringen over uw verblijf in Syrië ook duidelijk blijkt dat u niet de waarheid hebt verteld over uw profiel en meer bepaald over uw banden met het Iraanse regime en de IRGC. Zo verklaarde u dat u in Syrië niet moest deelnemen aan de gewapende strijd en dat u behoorde tot de 'Isargaran' (een begrip dat in Iran officieel gebruikt wordt voor iemand die zijn eigen leven of dat van een geliefde heeft verloren bij de verdediging van het regime). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Iran verschillende partijen en liefdadigheidsorganisaties zijn die afgekort 'Isargaran' worden genoemd en zich in het conservatieve kamp van het Iraans politiek landschap situeren. Zo is er de 'Society of Devotees of the Islamic Revolution' en de 'Devotees of the Pure Mohammedan Islam'. Laatstgenoemde organisatie heeft destijds inschrijvingsformulieren verspreid onder vrijwilligers voor de verdediging van de sjiitische schrijnen in Irak. Dat u, als Afghaan die van straat werd geplukt en gedwongen op het vliegtuig naar Syrië gezet, in een dergelijke afdeling werd ingezet is uiterst bevreemdend. Bovendien stroken uw verklaringen over uw takenpakket in Syrië niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat de Afghaanse strijders meestal als "kanonnenvoer" dienen. Dat u niet moest deelnemen aan gevechten omdat u als kind geopereerd werd aan nier- of galstenen en omdat u bang was om gedood te worden, is dan ook niet aannemelijk (CGVS III, p. 11). U stelde in dit verband dat Afghanen in Syrië ook in de keuken werken en logistieke taken verrichten, hetgeen niet uitgesloten is. Doch u kreeg echter een taak met veel meer verantwoordelijkheid. U moest immers gewonde en gedode soldaten fotograferen of filmen met uw eigen gsm en hun bezittingen inpakken in dozen. De dozen met materiaal werden dan afgehaald door militairen met hoge functies (CGVS, p. 7 t/m 11). Gezien de Iraanse overheid alle betrokkenheid ontkent bij de oprichting van de Fatemiyoun divisie is het weinig aannemelijk dat een willekeurige Afghaanse rekrut, die reeds 15 of 20 dagen na zijn aanhouding op straat onder dwang naar Syrië werd gestuurd, toegang zou krijgen tot dergelijke gevoelige informatie met het risico dat hij deze bijvoorbeeld via sociale media zou verspreiden (CGVS III, p. 4, 5, 7 en 8). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u telkens uw geheugenkaart moest afgeven en dan een nieuwe kreeg. Gezien u uw gsm wel steeds mocht bijhouden volstaat deze uitleg echter niet. Bovendien moeten vrijwilligers die zich in Iran aanmelden om in Syrië te strijden een screening van ongeveer een maand ondergaan en wordt er onder meer een buurtonderzoek gedaan. Bij uw verklaringen over uw religieuze achtergrond kunnen eveneens vraagtekens worden geplaatst. Zo verklaarde u dat u niet heel strikt, maar ook niet heel los bent en dat u niet bidt noch deelneemt aan de ramadan (CGVS III, p. 2). Daarnaast stelde u echter dat u als kind met uw familie op bedevaart ging naar een heilige plaats voor de sjiieten in Irak en dat u aanwezig was tijdens het 'sina zani' ritueel (waarbij deelnemers zichzelf op de borst slaan) tijdens de 'muharram' viering (CGVS I, p. 17 en 20, en CGVS III, p. 2). U stelde tevens dat u in Syrië elke dag het risico liep om gedood te worden en dus dagelijks het 'isha' gebed (nachtgebed) en uw getuigenis moest doen (CGVS III, p. 11). Op enkele van de door u voorgelegde foto's hebt u trouwens islamitische gebedskralen in uw hand. Gevraagd naar de reden hiervoor repliceerde u dat u de kralen gewoon in uw handen had en noemde u de namen van twee islamitische gebeden (CGVS III, p. 13). U gaf op geen enkel moment aan dat u gedwongen werd om gebedskralen te gebruiken en/of ermee te poseren. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid vertelt over uw profiel, uw werkelijke banden met het Iraanse regime en de IRGC. Deze vaststelling wordt nog versterkt doordat u op één van de u voorgelegde foto's poseert met Abu Ali, een hoge Fatemiyoun commandant die in 2016 in Latakia is gesneuveld. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud toonde u een foto van zijn lijk op uw gsm (CGVS I, p. 4). Daarnaast reisde u naar België samen met R.M., volgens u een Iraans staatsburger en een hogere commandant van de IRGC met wie u reeds contact had in Syrië (CGVS III, p. 14).

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw banden met het Iraanse regime, uw statuut in Iran en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit(en), uw verblijfssituatie en dus ook de redenen van uw vertrek.*

*Het belang duidelijkheid te verschaffen over bovenstaande kan niet genoeg benadrukt worden. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.*

*De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de twee amayesh kaarten op uw naam dient opgemerkt dat het slechts kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit de Iraanse documenten van uw familieleden en de kopie van een gedeelte van een bedevaart kaart op uw naam kan niets worden afgeleid over uw banden met de Iraanse autoriteiten, uw verblijfsstatus en huidige nationaliteit. Dat de personen die vermeld worden op deze documenten daadwerkelijk gezinsleden van u zijn valt evenmin met zekerheid vast te stellen. Hetzelfde geldt voor de kopie van het Afghaans militair boekje van uw vader. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen, zoals diploma's etc. Dit is dus ook van toepassing op de door u voorgelegde schooldocumenten. De foto's tonen aan dat u in Iran en in Syrië hebt verbleven, hetgeen in deze beslissing niet betwist wordt. Het attest van psycholoog werd hierboven reeds besproken. Er wordt in vermeld dat u psychologische klachten heeft ten gevolge van traumatische gebeurtenissen die de reden vormden voor uw asielaanvraag. Nergens in het attest wordt gespecificeerd welke klachten u heeft. Er dient tevens opgemerkt dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud haalde u nog aan dat u gedurende twee weken bent gehospitaliseerd. Er werd toen aan uzelf en de aanwezige advocaat gevraagd om documenten over te maken ter staving van de door u aangehaalde hospitalisatie (CGVS I, p. 19 en 24 en 26). U heeft dit tot op heden echter nagelaten.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Over de gegrondheid van het beroep

#### 2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Verzoeker voert in een eerste middel, aangaande de vluchtelingenstatus, een schending aan van de volgende bepalingen:

*"SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag ten gronde; schending artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet  
Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet  
Schending van artikel 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."*

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op zijn verzoek om internationale bescherming, waaruit blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van het Vluchtelingenverdrag, terwijl de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereist.

Verzoeker stelt niet akkoord te gaan met het feit dat de commissaris-generaal besluit om zijn verzoek om internationale bescherming af te wijzen omdat hij geen nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Verzoeker benadrukt dat hij zijn land wel degelijk is ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging, gelet op de problemen die hij er ondervonden heeft.

Verzoeker voert aan dat, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt, er in zijn hoofde wel degelijk bijzondere procedurele noden aanwezig zijn waarmee rekening diende te worden gehouden. Hij wijst op het door hem neergelegde psychologisch attest van dr. Beuseling van 5 januari 2018 en meent dat *“dit schrijven op zich reeds voldoende is om aan te geven dat verzoeker in het kader van zijn psychologische toestand niet bij machte is normaal te functioneren”*. Hij meent tevens dat *“[v]erder kan hieraan evenmin getwijfeld worden omdat verzoeker zelf lopende de procedure het voorwerd van een collocatie heeft uitgemaakt”*. Verzoeker heeft dit ook gemeld tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker meent tevens dat zijn psychologische toestand verklaart waarom verzoeker, die *“werd onderworpen aan drie verhoren van meer dan vier uur elk”*, *“bepaalde minieme onnauwkeurigheden”* maakte. Hij meent dan ook dat de bestreden beslissing vernietigd kan worden omdat geen rekening werd gehouden met zijn psychologische toestand en traumatische ervaringen.

Verzoeker stelt verder dat, hoewel een algemene sfeer van bedreiging en onveiligheid in het land van herkomst niet steeds als een voldoende voorwaarde geldt om als vluchteling te worden erkend, dit echter wel een rol kan spelen bij de beoordeling van zijn vluchtmotieven, zodat rekening moet worden gehouden met de algemene situatie bij de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging. Hij wijst erop dat vervolging niet noodzakelijk hoeft te betekenen dat de overheid een politiek van actieve vervolging voert of steunt, maar ook kan verwijzen naar de onwil of de onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden.

Verzoeker wijst op zijn verklaringen over zijn problemen als Afghaanse vluchteling in Iran, waar hij niet alle rechten had en diende te vechten in Syrië. Hij stelt vast dat zijn Afghaanse afkomst niet wordt betwist, maar dat de bestreden beslissing louter tracht aan te halen dat hij geen bewijs van identiteit en verblijfsdocumenten voorlegt. Hij wijst op *“[d]e onmogelijkheid van de overheid hem op een gedegen wijze te beschermen op het ogenblik van de feiten, maar ook heden niet gelet op de quasi algemene staat van oorlog waarin het land en de regio van verzoeker zich actueel in bevindt.”*

Verzoeker wijst verder op de moeilijkheden om een gegronde vrees voor vervolging te bewijzen en op het wantrouwen van verzoekers om internationale bescherming tegenover de instanties belast met het onderzoek naar dit verzoek, dat voortvloeit uit de situatie in hun land van herkomst.

Hij benadrukt dat hij dat hij veel en gedetailleerde informatie heeft gegeven en geantwoord heeft op alle vragen en opmerkingen van de commissaris-generaal gedurende drie persoonlijke onderhouden *“welke samen 12 uur hebben geduurd”*. Hij voert verder aan dat hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat hij tolkproblemen had tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken omdat deze wel Dari sprak maar verzoekers dialect *“en meer in het bijzonder de HAZARA ondertoon”* niet verstond. Tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het persoonlijk onderhoud zijn dan ook hieraan te wijten, aldus verzoeker.

Verzoeker benadrukt nog dat de commissaris-generaal de plicht heeft om verzoeken om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken, niet enkel met het oog op de weigering van dit verzoek maar, net zoals een onderzoeksrechter, met de plicht de waarheid aan het licht te brengen. Verzoeker heeft echter sterk de indruk dat de commissaris-generaal niet dit doel voor ogen had bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij voert aan dat *“Tijdens DRIE verhoren zijn geen elementen naar voor gekomen waaruit zou blijken dat verzoeker niet is wie hij aangeeft te zijn, geen elementen die aangeven dat verzoeker niet afkomstig is van Iran etc.”*

*Verzoeker werd lang door het CGVS aan het lijntje gehouden omdat verzoeker veroordeeld is door de correctionele rechtbank te Hasselt voor familiaal geweld.*

*Tijdens verblijf (initieel – start opvang) heeft verzoeker problemen gelend met zijn partner. Hierbij is mede door alcohol de situatie uit de hand gelopen en werd hij naar een ander centrum overgebracht. In de nasleep werd verzoeker vervolgd voor slagen aan zijn partner.*

*Het CGVS gaf meermaals aan – telefonisch – dat gelet op deze veroordeling, het dossier NIET zou behandeld worden en geen beslissing zou genomen worden.*

*Het is dan ook duidelijk dat hoewel niet met de psychologische toestand van verzoeker rekening werd gehouden wel rekening werd gehouden met dit element om het dossier te ‘sturen’ naar een negatieve beslissing.”*

De commissaris-generaal denkt, leest en beslist volgens verzoeker in zwart-wit, zonder rekening te houden met de context waarbinnen verzoeker opgroeide, met zijn algemene kennis, zijn opleidingsniveau en de algemene situatie in het land van oorsprong. Verzoeker meent dat de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing op zich genomen maar ook samen gezien geen redenen zijn om hem internationale bescherming te ontzeggen en hij tracht de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat hij niet aannemelijk maakt dat hij internationale bescherming nodig heeft, te verklaren of te weerleggen.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing licht verzoeker toe als volgt:

[citaat bestreden beslissing]

*Verzoeker heeft steeds volle medewerking verleend aan de Belgische asielinstanties en volledige waarheid verteld. Verzoeker heeft een ruim fotodossier overgemaakt aan het CGVS waaruit duidelijk blijkt dat hij betrokken was voor het Iraanse regime in Syrië en heeft de omstandigheden hiervan uiteengezet. Verder heeft verzoeker ter ondersteuning van zijn afkomst uit Iran verschillende documenten voorgelegd welke deze afkomst en zijn verblijf ondersteunen. Deze documenten zijn uiteraard slechts kopijen aangezien het onmodelijk is om deze documenten in originele vorm over te maken. De familieleden in Iran hebben deze documenten nodig om aldaar te verblijven.*

*Echter kan en heeft verzoeker alle informatie verleend aan het CGVS niet enkel over zijn verblijfplaats, maar ook over zijn familie en al deze elementen samen moeten voldoende zijn om elke twijfel over de identiteit van verzoeker en zijn afkomst weg te nemen.*

[citaat bestreden beslissing]

*Hoewel niet expliciet vermeld in deze paragraaf, kan verzoeker niet anders dan oordelen dat het CGVS twijfels heeft of verzoeker niet de Iraanse nationaliteit heeft bekomen.*

*Verzoeker is formeel. Hij is Afghaan geboren in Iran en heeft NIET de Iraanse nationaliteit. Het ontbreken van nationaliteit is een moeilijke aangelegenheid. Verzoeker heeft documenten voorgebracht van zijn onmiddellijke familieleden welke aangeven dat zijn beschikken over een tijdelijk verblijfsrecht in Iran (Amayesh). Deze kaarten kunnen niet bekomen en verlengd worden mochten zij Iraanse staatsburgers zijn!*

*De afkomst is Aldus niet betwist, evenmin als zijn verblijf in Iran. Hierdoor blijkt voldoende dat verzoeker weldegelijk de nodige medewerking heeft gegeven end at de eerste paragrafen van de bestreden beslissing dan ook volkomen onterecht werden genomen!*

[citaat bestreden beslissing]

*Het nut en de invloed van voorgaande paragraaf ontgaat verzoeker. Verzoeker is Afghaan en heeft geen andere nationaliteit. Verzoeker toonde ook (oude) kopij van verblijfstitel, waardoor het verblijfsrecht in Iran eveneens aangetoond is.*

[citaat bestreden beslissing]

*Voor 12 uur werd verzoeker ondervraagd zonder voldoende rekening te houden met zijn persoonlijke noden (zie boven). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat er geen medewerking is verleend.*

[citaat bestreden beslissing]

*Verzoeker is Afghaan geboren in Iran, met tijdelijk verblijfsrecht in Iran. Hierover kan geen twijfel bestaan.*

[citaat bestreden beslissing]

*Verzoeker neemt er akte van dat thans het CGVS aangeeft dat zij enkel twijfel heeft over het verblijf in Iran met wettelijk verblijf. Waar in eerdere paragrafen werd aangegeven dat verzoeker mogelijks de Iraanse nationaliteit zou hebben, geeft men thans plots aan dat verzoeker mogelijks GEEN ENKEL verblijfsrecht zou gehad hebben.*

*Verzoeker kan opnieuw niet volgen. Of het is het standpunt van het CGVS dat verzoeker mogelijks Iraanse staatsburger is geworden ('uw relatie met het Iraanse regime'- 'uw nationaliteit') of dat verzoeker net zonder verblijfsdocumenten in Iran verbleef. Men kan onmogelijk de twee stellingen verzoenen!*



*“amayesh 12” discussie! Meer dan 4 jaar is verzoeker in België. Heeft afschuwelijke zaken meegemaakt en heeft psychologische begeleiding (na internering). Het CGVS betwist het verblijfsrecht omwille van de vraag of het nu kart nr 10 dan wel 12 zou zijn.....*

*Specifieke noden van verzoeker eendachtig, is dit punt weinig relevant. Verzoeker toonde aan dat zijn familie deze verblijftitels heeft, overhandigde kopies. Verzoeker zal trachten nieuwe foto's/kopieën te bemachtigen om aan te geven dat zijn ouders nog steeds in Iran zijn met een geldige kaart.*

*Op het ogenblik dat verzoeker vertrok, meer dan 4 jaar terug was er enkel de Amayesh 10 kaart. Deze procedure werd in 2015 afgesloten.*

*De vraag gaat dus niet zozeer of zij een 10 dan wel 12 kaart hebben wel wat hebben zij NU. Verzoeker leverde bewijs van de kaarten etc! Op 12 uur verhoor, 3 verschillende dagen, waar verzoeker meermaals (DVZ én CGVS) aangaf problemen met de Tolk te hebben, is de beslissing van het CGVS gesteund om de vraag of de ouders van verzoeker THANS een 10 dan wel 12 Amayesh hebben?*

*Verzoeker is geboren in Iran, zijn familie zorgde voor de kaarten en verzoeker herinnerde zich dat voor de Amayesh kaarten bestonden, er andere kaarten waren, welke veel groter waren, te groot om in de broekzak te hebben. Daarom werd dit vaak rond de nek gedragen. Het is correct dat het CGVS aangeeft dat dit geen ‘verplichting’ was, het was wel een gebruik bij de Afghanen!*

*DE registratie voor Amayesh is slechts in 2003 opgestart. Verzoeker spreekt van voor deze tijd, toen was verzoeker eveneens slechts een kind, hetgeen de gebrekkige kennis op dit punt kan verkaren.*

[citaat bestreden beslissing]

*Het is opnieuw vreemd te moeten vaststellen dat het CGVS twijfels uit over het gegeven dat Iran Afghanen zou verplichten zich aan te sluiten bij de milities. Een eenvoudige zoekopdracht op internet toont reeds voldoende aan dat Iran weldegelijk overgaat tot gedwongen rekrutering.*

*Het CGVS geeft aan dat er een ‘vrije’ keuze is bij Afghanen om al dan niet aan te sluiten. Hoewel deze keuze vaak ‘formeel’ wordt aangeboden, is het voor alle Afghanen zeer duidelijk dat het weigeren van dienst gelijk staat aan deportatie. Het al dan niet hebben van een Amayesh is zonder tel. Zoals verzoeker aangaf, werd de kaart afgenomen nog voor rekrutering. Hierdoor werd verzoeker gezien als mogelijke illegaal en dus zonder rechten. Het terugkrijgen van de kaart zou bijzonder moeilijk zijn en verzoeker had dan ook weinig keuze !*

*Het Iraanse regime is gekend voor zijn wreedheden, gedwongen registratie van Afgaanse personen in milities.*

*Het CGVS erkent dat er gevallen zijn van gedwongen rekrutering! Zowel de context als de beschrijving van de gedwongen rekrutering zijn voldoende doorleefd om geloofwaardig te zijn. Zeker nu blijkt dat verzoeker ook fotomateriaal toonde over zijn dienstplicht.*

*Opnieuw lijkt het CGVS een gewijzigde houding aan te nemen. Daar waar eerst het CGVS aangaf dat verzoeker mogelijks de Iraanse nationaliteit zou hebben, gaf zij later aan (in beslissing) dat verzoeker mogelijks een on-gedocumenteerde vluchteling zou geweest zijn in Iran, maar blijkt thans opnieuw aan te geven dat verzoeker bijzondere banden zou hebben gehad met het regime.*

*Het bijzondere karakter van het werk van verzoeker zou aangeven dat verzoeker banden heeft met het regime. Het is mogelijk dat het regime inderdaad heeft onderzocht of verzoeker een ‘model’ Afgaan was. Zij hebben voldoende informatie over de familie door de verschillende registratieprocedures.*

*Dat het hierdoor gemakkelijker was voor verzoeker om een ‘veiligere’ post te ontvangen in de militie is niet uitgesloten. Verzoeker gaf echter oprecht aan wat hij uitvoerde voor de militie, wat de taken waren etc.*

*Het poseren met een glimlach op foto's is op zich geen bewijs van enige specifieke status binnen de militie of met het Iraanse regime. Er zijn ontelbare foto's van vernietigingskampen uit de 2de wereldoorlog waar personen die afgemaakt zullen worden staan te lachen..... werden deze personen dan niet het slachtoffer van genocide, louter omwille van de foto's?*

[citaat bestreden beslissing]

*De naam Isargaran staat voor de ‘devoten’. De politiek van Iran is om Afghanen te omschrijven als verdedigers van het schrijn. Dus mensen die ter verdediging van religieuze plaatsen worden ingezet. Op deze wijze worden zij devoot genoemd!*

*Er is geen objectieve informatie bijgebracht door het CGVS waaruit zou blijken dat de ‘devoten’ niet worden ingezet in Syrië.*

*Verzoeker vraagt dat het administratieve dossier zou worden aangevuld door het CGVS met objectieve gegevens waaruit blijkt dat de Isagaran niet in Syrië optreden.*

*Uit foto's en verhoor (van 12 uur) blijkt duidelijk het doorleefd karakter.*

*Het CGVS moet zich baseren op objectieve gegevens om een beslissing te nemen. Thans is deze informatie niet aanwezig!*

[citaat bestreden beslissing]

*Uit de verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker een doorleefd verhaal heeft. Dat hij werd ingezet om andere taken te doen, kan niet ontkend worden omdat de beschrijving van deze taken voldoende duidelijk en nauwkeurig werd gegeven. Het CGVS wenst deze echter niet te geloven. Waarom niet? Louter gevoelsmatig? Er zijn geen objectieve elementen om de verklaringen te betwisten.*

*Verzoeker kan de taken beschrijven, toelichten etc. Verder kunnen de taken, de situaties toegelicht worden en ondersteund worden door foto's.*

*Om deze reden betwist het CGVS dan maar de mogelijkheid om foto's te nemen..... echter ook op internet zijn dergelijke foto's aanwezig. Ook al ontkent het Iraanse regime formeel haar betrokkenheid, is dit thans niet meer ernstig voor te houden. (er worden zelf kindsoldaten ingezet door Iran).*

*Opnieuw geeft het CGVS aan dat verzoeker een bijzondere positie zou genieten.*

*Het CGVS moet kleur bekennen. OF verzoeker wordt niet geloofd en hij ging volgens het CGVS niet naar Syrië voor het Iraanse regime. OF verzoeker ging wel naar Syrië voor het Iraanse regime.*

*Eerst betwist het CGVS dus dat verzoeker ging, nadien blijkt dat uit de motivatie van het CGVS het CGVS aangeeft dat verzoeker in Syrië een speciale status had bij de Iraanse leiding.... het CGVS is dan ook extreem tegenstrijdig.*

*De gebedskralen op foto's werden toegelicht. Het is een middel om de zenuwen onder controle te houden. Bidden was gebruikelijk gelet op het gevaar, daarom is verzoeker nog geen devoot man!.*

*Ook kon verzoeker de gebeden aangeven, maar het CGVS erkent dit niet omdat verzoeker de 'machinale' bewegingen tijdens het gebed (kralen) niet zou uitgevoerd hebben. Er werd ook niet gevraagd om te bidden, louter om het toe te lichten. Ook hier werd geen rekening gehouden met de bijzondere noden van verzoeker!*

[citaat bestreden beslissing]

*Bij de behandeling van de stukken, blijkt dat het CGVS erkent dat verzoeker in Syrië en Iran verbleven heeft (opnieuw een wijzigende houding?)*

*Er zijn geen aanwijzingen dat stukken vals zijn, deze kunnen allen toegelicht worden én verzoeker zal trachten er bijkomende over te maken om het dossier te actualiseren.*

*Het loutere feit dat ronselaars actief zouden zijn, wil niet zeggen dat alle documenten per definitie vals zijn. Ook in België kan men valse documenten bekomen, dit wil niet zeggen dat alle documenten in België vals zijn."*

Verzoeker besluit dat, "wanneer al deze elementen in hun context worden gezien", geen van de argumenten van de commissaris-generaal volstaat om te besluiten dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft en meent dat er geen ernstig onderzoek werd gevoerd. Verzoeker verwijst naar hetgene hij tijdens zijn drie persoonlijke onderhouds kon uiteenzetten en meent dat de argumentatie van de commissaris-generaal slechts diens onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar hij zich in bevond. Hij wijst erop dat rechtspraak van de Raad duidelijk stelt, zo er twijfel bestaat over bepaalde feiten of er onduidelijkheden ontstaan bij het nalezen van het asielrelaas, de commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat, minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Hij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst en zijn persoonlijke situatie. Verzoeker heeft een manifeste angst om te worden teruggestuurd en onderworpen aan mensenrechtenschendingen. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

- In een tweede middel, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker een schending aan van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing".

Verzoeker wijst erop dat blijkens de "Europese Richtlijn 2004/83/EG" een tijdelijke maar verlengbare verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstig schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst. Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld, niet in individuele gevallen maar *in globo*, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen. De commissaris-generaal heeft echter geen enkele analyse uitgevoerd van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst en "beperkt zich tot een algemene betwisting over de naastgelegen provincie van verzoeker". Hij stelt aldus dat "Het Commissariaat-Generaal maakt zich er te gemakkelijk van af daar waar zij geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitvoert.

*Voor verzoekende partij telt maar één ding: zichzelf in veiligheid brengen, in de wetenschap dat hij bijzonder groot gevaar loopt indien hij naar zijn land van oorsprong zou moeten terugkeren en verplicht worden er te verblijven.”*

De commissaris-generaal moet zich baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevindingen en rapporten. Verder moeten *“deze analyses betrekking hebben op de regio van verzoeker, daar waar het CGVS zich louter beperkt tot een zeer veralgemeende analyse van één (naastgelegen) provincie.”*

Verzoeker voert aan dat de appreciatiemarge van de commissaris-generaal in geval van twijfel in zijn voordeel moet gelden.

Hij meent dat hij duidelijk zijn regio van herkomst en verblijfplaatsen heeft aangegeven, zodat er minstens een onderzoek diende te worden gevoerd naar de veiligheidssituatie in deze regio's teneinde te beoordelen of verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Hij meent dan ook dat *“De nationaliteit/afkomst van verzoeker werd niet betwist, dus er dient weldegelijk rekening te worden gehouden met het profiel van verzoeker als Afghaan en deze informatie dient in de behandeling te worden betrokken. Ook kan niet ernstig betwist worden waar uit Iran verzoeker afkomstig is, aangezien alle vragen over de omgeving, het leven, het praktische van elke dag duidelijk aangetoond werd.”* De motivering hierover ontbreekt in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de beslissing dan ook niet op afdoende wijze werd gemotiveerd.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een psychologisch attest van dr. Beuseling van 10 oktober 2018 (stuk 3);
- een vonnis van het vrederecht van Gent van 22 juni 2017 (stuk 4).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker. Verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde psychologisch attest van psycholoog H. Beuseling van 5 januari 2018 en meent dat *“dit schrijven op zich reeds voldoende is om aan te geven dat verzoeker in het kader van zijn psychologische toestand niet bij machte is normaal te functioneren”*, doch de Raad wijst erop dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat *“U legde een schrijven voor van psycholoog H. Beuseling dd. 5 januari 2018 waarin geattesteerd wordt dat u kampt met psychische problemen. Er wordt echter geen indicatie gegeven over de precieze aard en ernst van uw problematiek. Er kan dan ook op geen enkele manier uit worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.”* Het bij het verzoekschrift gevoegde psychologische attest en vonnis van het vrederecht zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan deze beoordeling. Het attest van psycholoog H. Beuseling van 10 oktober 2018 (verzoekschrift, stuk 3) stelt dat de persoonlijke onderhouden waar verzoeker geconfronteerd werd met de traumatische gebeurtenissen een enorme psychologische belasting waren voor verzoeker en dat het hem emotioneel zeer zwaar valt dat zijn procedure tot het bekomen van internationale bescherming zoveel tijd in beslag neemt. De Raad merkt echter op dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoekers psychologische problemen een invloed hebben op zijn cognitieve vermogens in die mate dat zij hem zouden verhinderen om een coherent en consistent relaas uiteen te zetten. Dit blijkt evenmin uit het verloop van de persoonlijke onderhouden. Uit het vonnis van het vrederecht van 22 juni 2017 (verzoekschrift, stuk 4) blijkt dat de vrederechter besloot dat verzoeker voor veertig dagen, tot 26 juli 2017, diende te worden opgevangen in een instelling omwille van zijn geestesziekte en (suicide)gevaar. De Raad wijst erop dat dit feit plaatsvond voor het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker op 8 januari 2018, zodat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat hij op het moment van de persoonlijke onderhouden niet in staat was om een coherent en consistent relaas te brengen en op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Uit de door verzoeker neergelegde documenten kan dan ook niet worden afgeleid dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, noch dat deze een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift suggereert dat de commissaris-generaal vooringenomen zou zijn geweest ten aanzien van verzoeker omdat hij veroordeeld werd door de correctionele rechtbank en dat zijn dossier naar een negatieve beslissing werd 'gestuurd', kan dit niet worden aangenomen. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de informatie van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat hij een nood heeft aan internationale bescherming. De Raad merkt vooreerst op dat de nood aan internationale bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van nationaliteit van verzoeker. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Verzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instantie kan beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. Van verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

*In casu* treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat uit verzoekers verklaringen en de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn banden met het Iraanse regime en hieruit voortvloeiend zijn verblijfssituatie en statuut in Iran, zijn (huidige) nationaliteit(en) en dus zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Verzoeker beperkt zich louter tot het benadrukken dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht door tijdens zijn drie persoonlijke onderhoudsbezoeken die samen twaalf uur duurden veel informatie te geven, het herhalen van zijn verklaringen met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit, verblijfplaatsen en problemen, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten en het op algemene wijze bekritisieren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee doet hij echter geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven van de bestreden beslissing dat:

*“U maakt vooreerst geenszins aannemelijk dat u ooit in Iran hebt verbleven als amayeshkaart houder. Uw verklaringen over de amayesh procedure voor Afghaanse vluchtelingen in Iran zijn immers inconsistent en stemmen niet overeen met de beschikbare informatie. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Iran beschikte over een amayesh 10 kaart waarvan het origineel door de Iraanse politie werd ingehouden. U voegde hier tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aan toe dat uw ouders ondertussen beschikten over amayesh 12 kaarten (CGVS I, p. 24 en CGVS II, p. 16). Toen u tijdens het tweede onderhoud opnieuw gevraagd werd welk nummer uw laatste kaart had bleek u dit niet meer te weten. Het nummer van de kaarten van uw familieleden, waarvan u eveneens een kopie hebt voorgelegd, kende u evenmin. U wist niet eens bij benadering te zeggen of ze momenteel beschikken over een amayesh 3, amayesh 13 of amayesh 23. Als uitleg hiervoor verwees u naar uw psychische problemen, doch deze kunnen niet worden weerhouden als uitleg voor uw plotse onwetendheid (CGVS II, p. 14 en 15). Hierboven werd immers reeds vastgesteld dat nergens uit het door u voorgelegde psycho-medisch attest blijkt dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze coherente verklaringen af te leggen. Van (mogelijke) geheugenproblemen wordt in voornoemd attest trouwens geen enkele melding gemaakt. Bovendien legde u zelf de kopieën voor van deze kaarten. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan verwacht worden dat hij op de hoogte is van de inhoud van de door hem voorgelegde documenten. Voorts haalde u aan dat Afghanen hun amayesh kaarten dienen af te halen in zogenaamde kefalat bureaus.*

*U beweerde dat ze hiervoor vergezeld moeten zijn van een voogd die Iraans staatsburger is en die kopieën van de eerste bladzijden van zijn shenasnameh (geboorteboekje voor Iraanse staatsburgers) moet afgeven (CGVS III, p. 17). Dit strookt niet met de beschikbare informatie. Tot slot beweerde u dat er voor de start van de amayesh procedure andere vluchtelingenkaarten, in een groter formaat, werden afgeleverd en dat Afghanen verplicht waren om deze rond hun hals te dragen (CGVS I, p. 25). Dit lijkt echter zeer buitensporig en nergens in de op het CGVS beschikbare informatie wordt ook maar enige melding gemaakt van dergelijke praktijk.*

*Vervolgens dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u onder dwang naar Syrië bent gestuurd. Uw verklaringen over uw rekrutering zijn immers weinig doorleefd en niet geheel consistent. Zo stelde u dat u samen met een vriend op straat werd opgepakt door de politie die jullie kaarten in beslag nam. Na enkele uren vasthouding op het politiebureau werden jullie overgebracht naar een detentiecentrum. Daar werden jullie aangesproken door een kale man genaamd Y. die zei dat jullie amayesh kaart zouden worden ingehouden als jullie weigerden om naar Syrië te gaan. Gevraagd naar de nationaliteit van Y. antwoordde u dat hij een Afghaan was. Gevraagd waarom een Afghaan jullie amayesh kaarten zou inhouden wijzigde u plotsklaps uw verklaringen en stelde u dat Y. een Iraniër was en dat de kale man, die H.K. heet, een Afghaan is. Toen u gevraagd werd of H.K. ook in het detentiecentrum was, moest u toegeven dat dit niet zo was en dat u enkel zijn naam kent van horen zeggen (CGVS III, p. 4 en 5). Bovenstaande uitleg is weinig consistent. Bevreemdend is ook dat u, die zonder aanleiding opgepakt, opgesloten, mishandeld en vernederd werd door de Iraanse politie, verklaart dat de politie in Iran voor de mensen en meer bepaald voor hun eer en hun geld zorgt (CGVS III, p. 3 en 4). Bovendien worden uw verklaringen over uw gedwongen rekrutering niet volledig ondersteund door de informatie van het CGVS. Hieruit blijkt immers dat vele Afghaans vluchtelingen beslissen om te gaan vechten in Syrië omdat hen een aantrekkelijk salaris wordt beloofd, omdat het hen een hogere sociale status oplevert en omdat ze onder druk worden gezet door hun familie. Hoewel individuele gevallen van dwang niet kunnen worden uitgesloten en de IRGC ('Iranian Revolutionary Guards Corps' of 'Sepah e Pasdaran') wel gebruik kan maken van bedreigingen en psychologische druk, blijkt volgens de geraadpleegde bronnen dat Afghaanse vluchtelingen steeds zelf de keuze hebben om al dan niet deel te nemen aan de strijd in Syrië. Ook de door u voorgelegde foto's, waarop u te zien bent in Syrië, staan in schril contrast met uw voorgehouden gedwongen rekrutering. Zo poseert u ontspannen met een brede glimlach naast een oorlogswapen, met een pistool en samen met gewonde soldaten. Gevraagd wat de bedoeling was van deze foto's antwoordde dat u die foto's had laten nemen zonder reden en dat u enkel naast het oorlogswapen hebt gestaan maar dit nooit hebt gebruikt (CGVS III, p. 12 en 13).*

*Tot slot dient opgemerkt dat uit uw verklaringen over uw verblijf in Syrië ook duidelijk blijkt dat u niet de waarheid hebt verteld over uw profiel en meer bepaald over uw banden met het Iraanse regime en de IRGC. Zo verklaarde u dat u in Syrië niet moest deelnemen aan de gewapende strijd en dat u behoorde tot de 'Isargaran' (een begrip dat in Iran officieel gebruikt wordt voor iemand die zijn eigen leven of dat van een geliefde heeft verloren bij de verdediging van het regime). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Iran verschillende partijen en liefdadigheidsorganisaties zijn die afgekort 'Isargaran' worden genoemd en zich in het conservatieve kamp van het Iraans politiek landschap situeren. Zo is er de 'Society of Devotees of the Islamic Revolution' en de 'Devotees of the Pure Mohammedan Islam'. Laatstgenoemde organisatie heeft destijds inschrijvingsformulieren verspreid onder vrijwilligers voor de verdediging van de sjiietische schrijnen in Irak. Dat u, als Afghaan die van straat werd geplukt en gedwongen op het vliegtuig naar Syrië gezet, in een dergelijke afdeling werd ingezet is uiterst bevreemdend. Bovendien stroken uw verklaringen over uw takenpakket in Syrië niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat de Afghaanse strijders meestal als "kanonnenvoer" dienen. Dat u niet moest deelnemen aan gevechten omdat u als kind geopereerd werd aan nier- of galstenen en omdat u bang was om gedood te worden, is dan ook niet aannemelijk (CGVS III, p. 11). U stelde in dit verband dat Afghanen in Syrië ook in de keuken werken en logistieke taken verrichten, hetgeen niet uitgesloten is. Doch u kreeg echter een taak met veel meer verantwoordelijkheid. U moest immers gewonde en gedode soldaten fotograferen of filmen met uw eigen gsm en hun bezittingen inpakken in dozen. De dozen met materiaal werden dan afgehaald door militairen met hoge functies (CGVS, p. 7 t/m 11). Gezien de Iraanse overheid alle betrokkenheid ontkent bij de oprichting van de Fatemiyoun divisie is het weinig aannemelijk dat een willekeurige Afghaanse rekrut, die reeds 15 of 20 dagen na zijn aanhouding op straat onder dwang naar Syrië werd gestuurd, toegang zou krijgen tot dergelijke gevoelige informatie met het risico dat hij deze bijvoorbeeld via sociale media zou verspreiden (CGVS III, p. 4, 5, 7 en 8). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u telkens uw geheugenkaart moest afgeven en dan een nieuwe kreeg. Gezien u uw gsm wel steeds mocht bijhouden volstaat deze uitleg echter niet. Bovendien moeten vrijwilligers die zich in Iran aanmelden om in Syrië te strijden een screening van ongeveer een maand ondergaan en wordt er onder meer een buurtonderzoek gedaan.*

*Bij uw verklaringen over uw religieuze achtergrond kunnen eveneens vraagtekens worden geplaatst. Zo verklaarde u dat u niet heel strikt, maar ook niet heel los bent en dat u niet bidt noch deelneemt aan de ramadan (CGVS III, p. 2). Daarnaast stelde u echter dat u als kind met uw familie op bedevaart ging naar een heilige plaats voor de sjiieten in Irak en dat u aanwezig was tijdens het 'sina zani' ritueel (waarbij deelnemers zichzelf op de borst slaan) tijdens de 'muharram' viering (CGVS I, p. 17 en 20, en CGVS III, p. 2). U stelde tevens dat u in Syrië elke dag het risico liep om gedood te worden en dus dagelijks het 'isha' gebed (nachtgebed) en uw getuigenis moest doen (CGVS III, p. 11). Op enkele van de door u voorgelegde foto's hebt u trouwens islamitische gebedskralen in uw hand. Gevraagd naar de reden hiervoor repliceerde u dat u de kralen gewoon in uw handen had en noemde u de namen van twee islamitische gebeden (CGVS III, p. 13).*

*U gaf op geen enkel moment aan dat u gedwongen werd om gebedskralen te gebruiken en/of ermee te poseren. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid vertelt over uw profiel, uw werkelijke banden met het Iraanse regime en de IRGC. Deze vaststelling wordt nog versterkt doordat u op één van de u voorgelegde foto's poseert met Abu Ali, een hoge Fatemiyoun commandant die in 2016 in Latakia is gesneuveld. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud toonde u een foto van zijn lijk op uw gsm (CGVS I, p. 4). Daarnaast reisde u naar België samen met R.M., volgens u een Iraans staatsburger en een hogere commandant van de IRGC met wie u reeds contact had in Syrië (CGVS III, p. 14).*

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw banden met het Iraanse regime, uw statuut in Iran en uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit(en), uw verblijfssituatie en dus ook de redenen van uw vertrek. Het belang duidelijkheid te verschaffen over bovenstaande kan niet genoeg benadrukt worden. U maakt dan ook niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming."*

Waar verzoeker verder meent dat de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake amayesh-kaarten waarover zijn familie zou beschikken "niet relevant" zijn gelet op de door hem neergelegde documenten en zijn psychologische toestand, wijst de Raad erop dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij gedetailleerde, coherente en consistente verklaringen aflegt over de inhoud van de door hem neergelegde verblijfsdocumenten in Iran die overeenstemmen met objectieve landeninformatie, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn psychische problemen hem zouden verhinderen om op coherente en consistente wijze zijn relaas toe te lichten (zie *supra*). Verzoekers ongeloofwaardige verklaringen op dit punt doen dan ook afbreuk aan zijn verklaringen inzake zijn verblijfsstatus in Afghanistan en aan de bewijswaarde van de documenten die hij ter staving hiervan neerlegt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers vage, lacunaire en ongeloofwaardige verklaringen inzake de amayesh-kaarten waarover zijn familie zou beschikken, in het licht van het geheel der motieven van de bestreden beslissing, een argument vormt waaruit blijkt dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn daadwerkelijke verblijfsstatuut en -omstandigheden in Iran. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, ontwaart de Raad aldus geen onverzoenbare stellingen of standpunten in de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker volhardt verder in zijn verklaringen dat hij gedwongen gerekruteerd werd door Iran en meent dat hij geen keuze had omdat hij anders gedeporteerd zou worden. De Raad stelt echter vast dat dit verweer niet in overeenstemming is met de landeninformatie beschikbaar in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 24, p. 1), waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering eerder uitzonderlijk voorkomt. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift, zijn verklaringen met betrekking tot zijn gedwongen rekrutering niet doorleefd overkomen, gelet op de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen. Verzoeker verwijst verder naar de door hem neergelegde foto's, doch hij gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing terecht stelde dat uit deze foto's (Documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 23, nr. 11) niet kan blijken dat verzoeker gedwongen gerekruteerd zou zijn geweest in Irak. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat dit geen bewijs vormt van zijn banden met Iran. De Raad is echter van oordeel dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de hierboven opgesomde vaststellingen die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat hij omwille van gedwongen rekrutering door Iran diende te gaan vechten in Syrië, hetgeen bijdraagt aan de vaststelling dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn banden met Iran.

Deze vaststellingen worden bovendien nog versterkt door de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn activiteiten in Syrië. Het verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat devoten niet worden ingezet in Syrië, is gebaseerd op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en gaat voorbij aan de pertinente vaststellingen dat *“Zo verklaarde u dat u in Syrië niet moest deelnemen aan de gewapende strijd en dat u behoorde tot de 'Isargaran' (een begrip dat in Iran officieel gebruikt wordt voor iemand die zijn eigen leven of dat van een geliefde heeft verloren bij de verdediging van het regime). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Iran verschillende partijen en liefdadigheidsorganisaties zijn die afgekort 'Isargaran' worden genoemd en zich in het conservatieve kamp van het Iraans politiek landschap situeren. Zo is er de 'Society of Devotees of the Islamic Revolution' en de 'Devotees of the Pure Mohammedan Islam'. Laatstgenoemde organisatie heeft destijds inschrijvingsformulieren verspreid onder vrijwilligers voor de verdediging van de sjiiitische schrijnen in Irak. Dat u, als Afghaan die van straat werd geplukt en gedwongen op het vliegtuig naar Syrië gezet, in een dergelijke afdeling werd ingezet is uiterst bevreemdend.”* Verzoekers verweer kan geen afbreuk doen aan deze vaststelling.

Waar verzoeker aanvoert dat het *“mogelijk”* is dat het Iraanse regime onderzoek heeft gedaan naar zijn familie of hij een *“model' Afghaan”* was, biedt geenszins een afdoende verklaring voor de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“Bovendien stroken uw verklaringen over uw takenpakket in Syrië niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Uit deze informatie blijkt immers dat de Afghaanse strijders meestal als "kanonnenvoer" dienen. Dat u niet moest deelnemen aan gevechten omdat u als kind geopereerd werd aan nier- of galstenen en omdat u bang was om gedood te worden, is dan ook niet aannemelijk (CGVS III, p. 11). U stelde in dit verband dat Afghanen in Syrië ook in de keuken werken en logistieke taken verrichten, hetgeen niet uitgesloten is. Doch u kreeg echter een taak met veel meer verantwoordelijkheid. U moest immers gewonde en gedode soldaten fotograferen of filmen met uw eigen gsm en hun bezittingen inpakken in dozen. De dozen met materiaal werden dan afgehaald door militairen met hoge functies (CGVS, p. 7 t/m 11). Gezien de Iraanse overheid alle betrokkenheid ontkent bij de oprichting van de Fatemiyoun divisie is het weinig aannemelijk dat een willekeurige Afghaanse rekrut, die reeds 15 of 20 dagen na zijn aanhouding op straat onder dwang naar Syrië werd gestuurd, toegang zou krijgen tot dergelijke gevoelige informatie met het risico dat hij deze bijvoorbeeld via sociale media zou verspreiden (CGVS III, p. 4, 5, 7 en 8). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u telkens uw geheugenkaart moest afgeven en dan een nieuwe kreeg. Gezien u uw gsm wel steeds mocht bijhouden volstaat deze uitleg echter niet.”* Verzoekers verweer dat hij doorleefde verklaringen over zijn taken heeft afgelegd kan evenmin volstaan om afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling waaruit blijkt dat dergelijke verklaringen niet aannemelijk zijn in de hierboven beschreven context. Het feit dat er reeds foto's aanwezig zijn op het internet, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, doet des te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dat hij als gedwongen Afghaanse rekrut werd ingezet bij het fotograferen van gevoelige informatie.

Waar verzoeker verder stelt dat hij de gebedskralen in zijn handen hield om de zenuwen onder controle te houden, wijst de Raad erop dat dit een loutere *post-factum* verklaring betreft, nu verzoeker dit niet vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud toen hem hiernaar gevraagd werd (Notities van het persoonlijk onderhoud 3, stuk 6, p. 13). Verder is de Raad van oordeel dat verzoekers verklaringen dat hij elke dag bad in Syrië wel degelijk een indicatie vormt dat verzoeker zijn religieuze achtergrond tracht te verbergen, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het verzoekschrift. De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat: *“Bij uw verklaringen over uw religieuze achtergrond kunnen eveneens vraagtekens worden geplaatst. Zo verklaarde u dat u niet heel strikt, maar ook niet heel los bent en dat u niet bidt noch deelneemt aan de ramadan (CGVS III, p. 2). Daarnaast stelde u echter dat u als kind met uw familie op bedevaart ging naar een heilige plaats voor de sjiieten in Irak en dat u aanwezig was tijdens het 'sina zani' ritueel (waarbij deelnemers zichzelf op de borst slaan) tijdens de 'muharram' viering (CGVS I, p. 17 en 20, en CGVS III, p. 2). U stelde tevens dat u in Syrië elke dag het risico liep om gedood te worden en dus dagelijks het 'isha' gebed (nachtgebed) en uw getuigenis moest doen (CGVS III, p. 11). Op enkele van de door u voorgelegde foto's hebt u trouwens islamitische gebedskralen in uw hand. Gevraagd naar de reden hiervoor repliceerde u dat u de kralen gewoon in uw handen had en noemde u de namen van twee islamitische gebeden (CGVS III, p. 13). U gaf op geen enkel moment aan dat u gedwongen werd om gebedskralen te gebruiken en/of ermee te poseren.”*

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat: *“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid vertelt over uw profiel, uw werkelijke banden met het Iraanse regime en de IRGC. Deze vaststelling wordt nog versterkt doordat u op één van de u voorgelegde foto's poseert met Abu Ali, een hoge Fatemiyoun commandant die in 2016 in Latakia is gesneuveld.*

*Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud toonde u een foto van zijn lijk op uw gsm (CGVS I, p. 4). Daarnaast reisde u naar België samen met R.M., volgens u een Iraans staatsburger en een hogere commandant van de IRGC met wie u reeds contact had in Syrië (CGVS III, p. 14).”* Verzoeker voert geen verweer in zijn verzoekschrift tegen deze vaststellingen.

De Raad benadrukt bovendien dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad, in de huidige stand van het onderzoek betwist dat verzoeker in Iran verbleef en heeft gevochten in Syrië, doch uit het bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als gedwongen Afghaanse rekrut in Syrië heeft verbleven. In elk geval wil verzoeker geen zicht bieden op zijn werkelijke statuut in Iran. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, ontwaart de Raad na lezing van de bestreden beslissing geen tegenstrijdigheden in de motivering van de commissaris-generaal op dit punt.

Waar verzoeker tolkproblemen aanvoert tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelt de Raad vast dat, nog daargelaten dat dit een blote bewering betreft, uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing zich niet baseren op verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat dit verweer niet van die aard is om de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

De neergelegde documenten kunnen evenmin afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat *“het loutere feit dat er ronselaars actief zijn, wil niet zeggen dat alle documenten per definitie vals zijn”*, dient er op te worden gewezen dat de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit. Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad niet aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze werd geoordeeld waarom de door verzoeker neergelegde stukken niet vermogen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen:

*“De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Wat betreft de twee amayesh kaarten op uw naam dient opgemerkt dat het slechts kopieën zijn waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Uit de Iraanse documenten van uw familieleden en de kopie van een gedeelte van een bedevaart kaart op uw naam kan niets worden afgeleid over uw banden met de Iraanse autoriteiten, uw verblijfsstatus en huidige nationaliteit. Dat de personen die vermeld worden op deze documenten daadwerkelijk gezinsleden van u zijn valt evenmin met zekerheid vast te stellen. Hetzelfde geldt voor de kopie van het Afghaanse militair boekje van uw vader. Bovendien blijkt uit de op het CGVS beschikbare informatie dat het mogelijk is om Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Op sociale media zijn verschillende berichten te vinden van smokkelaars die reclame maken voor hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Meestal worden er reisdocumenten, bijvoorbeeld valse Schengenpaspoorten, maar evengoed packages aangeboden met nodige documenten om een asielrelaas te ondersteunen, zoals diploma's etc. Dit is dus ook van toepassing op de door u voorgelegde schooldocumenten. De foto's tonen aan dat u in Iran en in Syrië hebt verbleven, hetgeen in deze beslissing niet betwist wordt. (...).”* De neergelegde documenten met betrekking tot verzoekers psychologische problemen werden hierboven reeds besproken.

Derhalve heeft verzoeker op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande. Verzoeker weigert aldus op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op zijn banden met Iran en hieruit voortvloeiend zijn verblijfssituatie en statuut in Iran, zijn (huidige) nationaliteit(en) en dus zijn eventuele nood aan internationale bescherming. Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn werkelijke verblijfsomstandigheden in Iran, *quod non in casu*. Aldus kan de loutere verwijzing naar verzoekers Afghaanse origine en verblijf in Iran niet volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken.



Verzoeker dient het bestaan van zulke nood immers *in concreto* aan te tonen en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoekers asielrelaas blijkt dat hij zijn nationaliteit(en), reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor zijn aankomst in België niet kan verduidelijken. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP